

Emily werd wakker van de zware slagen van de klok. Het klokkenspel van de Big Ben zong zich een weg over de rivier richting haar slaapkamerraam.

De straatlantaarns buiten schenen een dof oranje licht haar kamer in. Op de muur boven haar bed renden drie zwarte glazen hazen eindeloos achter elkaar aan. Ze glinsterden in het licht. Emily richtte zich op en kreunde toen ze de rode cijfers op haar wekker zag. Kwart voor twaalf. Zeven uur geleden had ze zich woedend in haar kamer opgesloten, en haar maag rammelde.

Met een plof liet ze zich weer op haar kussen vallen. Hoe was dit ook alweer gebeurd? Hoe? Natuurlijk lag het zoals altijd aan haar moeder, die haalde het bloed onder haar nagels vandaan waardoor Emily keer op keer veranderde in een menselijk stuk vuurwerk dat

stampvoetend tot ontploffing kwam. Klein vlammetje, stapje terug. BAM POEF KNAL, gigantische ruzie, huisarrest. Het was volkomen oneerlijk. En dit keer stond ze volledig in haar recht. Billy van school had gezien hoe Emily haar moeder hielp iets uit een container te vissen en vervolgens had hij aan iedereen die het maar horen wilde verteld dat ze in een vuilnisbak woonde. Ze was zo erg in elkaar gekrompen van schaamte dat de medische mogelijkheid bestond dat ze nooit meer rechtop zou komen te staan. En dat was allemaal de schuld van haar moeder.

Volgens de meest recente klacht die door hun burens bij de gemeente was ingediend was haar moeder 'een doorgeslagen artistiek Iers wijf dat op alle uren van de dag lawaai maakte'. Emily was het daarmee niet oneens, maar zelf zou ze daar de woorden 'compleet gênant' aan hebben toegevoegd. Als haar moeder haar niet steeds meesleurde op 'speciale missies' om 'belangrijk kunstmateriaal' uit bakken te halen waarvan ze gekke sculpturen kon maken, dan was dit allemaal niet gebeurd. Dan had Emily niet door de grond hoeven zakken van schaamte op school, dan zou ze niet zo boos zijn geworden en vlammend van woede naar huis zijn gerend en dan had ze niet in de keuken tegen haar moeder staan brullen over alle gênante dingen die ze haar ooit had aangedaan (hoogtepunten waren: plassen achter een struik tijdens de sportdag, een kreeft redden uit een aquarium in een chic restaurant en verkleed als een paard in een bus stappen). En dan was haar moeder niet in tranen uitgebarsten. Dat laatste was... behoorlijk verschrikkelijk geweest. Sterker nog, Emily had misschien een paar dingen gezegd waar ze echt spijt van had.

Vervolgens had ze van haar vader zó ontzettend huisarrest gekregen dat ze vanaf nu waarschijnlijk thuis lessen moest volgen als ze haar school ooit nog wilde afmaken.

Ze moest misschien, heel misschien, toegeven (maar alleen als ze gedwongen werd door bijvoorbeeld een waarheidsdrankje of zoiets) dat haar grote mond de zaken er niet beter op had gemaakt. Haar moeder noemde die ook wel ‘de familiestrot’, alsof het een erfelijke ziekte was. Als dat klopte, dan had Emily het slecht getroffen. Zodra ze zich geïrriteerd voelde of voor schut gezet, dan leidde die strot van haar een eigen leven, en haar moeder zette haar *de hele tijd* voor schut... Dat was de reden waarom Emily geen sorry had gezegd, en dat was de reden waarom ze woedend naar boven was gestormd en de deur van haar slaapkamer met een harde knal achter zich dicht had gesmeten.

Maar nu, liggend in het donker, was de witgloeiende woede verwaagd en bleef er een afschuwelijke nasmaak achter. Zou ze hier gewoon kunnen blijven liggen en nooit meer met haar moeder hoeven praten? Misschien als ze in coma raakte? Ze had alleen behoorlijk veel honger. Een uit de hand gelopen ruzie kostte ongetwijfeld veel calorieën. Misschien kon ze stilletjes de koelkast plunderen...

KRRRR. KLATS.

Dat was onmiskenbaar het luide gepiep en gekletter van de koperen brievenbus die beneden openging en weer dicht knalde. Ze schoot rechtop. Wie haalde het in zijn hoofd om post rond te brengen op dit onmenselijke tijdstip?

De ongeoliede scharnieren van het hek bij de tuin kreunden en

kraakten hevig. Emily schoot overeind en tuurde uit haar raam. Een kolossaal silhouet probeerde de tuin te verlaten, maar was zo groot dat het zich zijwaarts langs het hek moest wringen. Het gevaarte had een kleine zwarte paraplu vast die hij krampachtig boven zijn hoofd hield. Emily drukte haar neus tegen het raam toen de kolos door het hek stapte en, met het chique parapluutje kaarsrecht in de lucht gestoken, heupwiegend de straat uit liep. Het regende niet eens. Mafketel.

Ze stond nog steeds naar buiten te staren toen beneden een bekend geluid klonk: het lichte, bijna-metalen geklingel van een bel. Iemand was de woonkamer uit gelopen en had de fiets van haar vader geraakt. Haar vader stalde steevast zijn grote, zwarte, gammele fiets waarmee hij naar het postkantoor reed in de hal en het was haast onmogelijk om erlangs te lopen zonder het oude, koperen belletje te raken. Er klonken nog meer koperachtige tonen en Emily wist dat er nog iemand de gang opliep. Kwamen haar ouders soms naar boven om haar een preek te geven?

Dit was een uitstekend moment om weer te gaan slapen. Ze installeerde zichzelf in een deze-persoon-is-onmiskkenbaar-diep-in-slaap-misschien-zelfs-comateus-positie en wachtte af. Er klonken geluiden van een discussie, maar niemand kwam de trap op. Emily hield het welgeteld een hele minuut uit onder de dekens, maar gleed toen, zoals een echt nieuwsgierig aagje (volgens haar moeder dreef Emily's nieuwsgierigheid haar tot wanhoop), uit bed. Ze ploeterde zich een weg door haar kamer, langs de stapels boeken en bergen kleding op de vloer en deed de deur open. Zachtjes sloop ze naar de overloop,

vermeed vakkundig de plank in de vloer die zo kraakte, stak haar hoofd om het hoekje van de trap en gluurde naar beneden.

Emily zag haar moeder en vader onder aan de trap, bij de voordeur. Haar moeder zat in haar lange dikke jas op de onderste tree. Ze trok aan de veters van de gigantische zelf geverfde legerlaarzen die ze gebruikte voor haar containermissies. Emily's vader stond fronsend naast haar. In zijn ene hand hield hij een dik, crèmekleurig stuk papier dat helemaal was volgeschreven en in zijn andere hand had hij een kakikleurige envelop met twee grote ouderwetse postzegels in de hoek. Dit was vast de brief die de gigant met het parasolletje had gepost. Vreemde vogel.

‘Maar het slaat nergens op, Maeve. Wie heeft dit afgeleverd? Het is nog geen middernacht, dus het kan de Nachtpost niet geweest zijn.’ Hij tikte een paar keer hard op de envelop. ‘Er zitten postzegels op, maar er is geen stempel. Dit is zeer vreemd.’

Haar moeder keek haar vader grijnzend aan. ‘Dat maakt deze hele situatie alleen maar interessanter.’ Hoewel ze Emily's hele leven lang al in Londen woonde, had haar moeder nog steeds een zwaar Iers accent.

Emily's vader fronste zijn gezicht nog een beetje meer. Hij las de brief hardop voor: ‘Mij is gevraagd deze brief te schrijven namens Patrick, lid van de clan, die zich in ernstige moeilijkheden bevindt. Hij beroept zich op de eed van trouw en heeft onmiddellijk hulp nodig.’

Haar moeder trok een gezicht alsof ze iets ongelooflijk zuurs had gegeten. ‘Hartstikke ernstig. Tante Aoife maakte zich altijd al druk om hem. Zo erg zelfs, dat ze de pijp uit ging. Iedereen weet het.’ Ze

schudde haar hoofd. ‘Ik kan maar beter even gaan koekeloeren wat er aan de hand is. Ik ben sowieso de enige die nog iets zinnigs uit die *eejit*, die malloot, kan trekken.’

‘Maar waarom vragen ze jou om te komen? Het hele punt is toch dat je wegblijft? Die man is een...’ Hij wapperde met zijn handen omdat hij de woorden niet kon vinden.

‘t Blijft toch je familie, hè?’ Emily’s moeder haalde haar schouders op.

Emily’s oren stonden zowat in brand. Het roddelalarm in haar hoofd loeide. Nog nooit had haar moeder ook maar iets losgelaten over haar familie. Nog. Nooit. Hoe nieuwsgierig Emily ook was geweest, het enige wat ze ooit uit haar moeder had kunnen trekken was dat ‘ze niet met elkaar konden opschieten’. Een nogal onbevredigend antwoord, want wat had dat te betekenen? Maar haar moeder wilde er niet over praten. Wat nogal ongebruikelijk was, omdat ze normaal nooit haar mond hield.

Haar vader hield de brief tegen het licht en tuurde ernaar. ‘Er zit een luchtje aan. Geen stempel, een anonieme brief, *Patrick*,’ hij sprak de naam uit alsof hij vloekte, ‘die jou na al die jaren vraagt om daar weer heen te gaan.’ Hij keek naar haar moeder met wat Emily herkende als zijn meest ernstige blik. ‘Weet je zeker dat het niets te maken heeft met háár?’

Over wie hadden ze het? De spanning en haar (gigantische) nieuwsgierigheid werden Emily bijna te veel.

‘Ach, we zagen die *wagon*, die feeks, jaren geleden voor het laatst,’ zei Emily’s moeder. Ze zat nog steeds voorovergebogen haar veters te strikken.

Oké, blijkbaar ging het over iemand die ze niet aardig vonden. ‘Wagon’ was een van die Ierse woorden die haar moeder tegen de buurvrouw schreeuwde als ze ruzie hadden.

‘Toch vind ik deze situatie zeer verdacht. We moeten een brief sturen naar de Nachtwacht om dit te melden.’

‘O, dat moeten we zeker doen. Absoluut.’

‘Ik zie dat je nog steeds je laarzen aan het aantrekken bent,’ zei Emily’s vader. Hij sloeg zijn armen over elkaar.

‘Jup.’

‘Maar je maakt geen aanstalten om een postzegel te pakken.’

‘Nee.’

‘Duidelijk. Waarom laat je mij dit niet oplossen als ik aan het werk ben morgen?’

Emily’s moeder kwam overeind en griste de brief uit zijn hand. ‘Lief, trek alsjeblieft niet zo’n gezicht. Als Pat in de problemen zit, dan moet ik helpen. Als het... iets anders is, dan moeten we weten wat. En...’

Haar moeder draaide zich plotseling grijnzend om en keek naar boven, richting de slaapkamers. Emily dook weg. De zenuwen gierden door haar lijf. Pfff, dat ging maar nét goed.

‘... ik kan wel een sprintje gebruiken, hè?’

Haar vader slaakte een lange, pijnlijke zucht. ‘Dat kan wel zijn, maar je bent daar niet meer geweest sinds Emily werd geboren. Laat je nou niet...’

Emily stak haar hoofd weer om het hoekje. Waar geweest? Ierland?

‘Dat is niet het enige. Ik mis de oude wereld soms, ik mis ook het

werk,' zei haar moeder snuivend. Ze ritste haar jas dicht. 'Ik mis de clan zelfs een tikkel.'

Werk? Haar moeder? Wat voor baan was dat dan geweest? Meestal kwam ze niet voor de lunch uit bed.

Haar vader zei niets. Hij kneep in de arm van haar moeder, maar ze keek weg.

'Ik ben hier overduidelijk toch niet gewild.'

'Dat is niet waar en dat weet je heus wel! Denk even terug aan hoe jij was op die leeftijd. De verhalen die je me hebt verteld!'

'Oké, oké, oké, ik was waarschijnlijk een absolute nachtmerrie.' Er verscheen een diepe frons op haar moeders meestal opgewekte gezicht. Een frons die Emily nog nooit eerder had gezien. 'Ik ben hier gewoon niet geschikt voor. Ik pas hier niet en ik doe het allemaal verkeerd.'

'Dat is niet zo. Er bestaat geen juiste manier. Ze is gewoon op een lastige leeftijd.'

Emily beet hard op haar knokkels om te voorkomen dat ze een grommend geluid zou maken.

'Ik ook,' zei haar moeder. 'Goed, ik ga mijn benen strekken en uitzoeken wat er aan de hand is met die eejit. Ik ben terug voordat je het weet.'

Haar vader, die boven haar moeder uittorende, reikte naar voren om de deur open te doen. 'Wacht... ' Hij stopte. 'Hoe zit het met de je-weet-wel-watten?' Hij gebaarde naar haar borst.

Eh, hallo? Emily trok haar wenkbrauwen op. Ging dit gesprek over sport-bh's?

‘Dat komt wel goed. Ik sta binnen een paar ogenblikken weer buiten. Ik kan ze hier niet laten, of wel dan?’

‘Grmbl,’ bromde haar vader.

‘Ssst.’ Haar moeder onderbrak zijn protesten door een vinger op zijn lippen te leggen. ‘Iedereen weet da’k niet te vangen ben. Het komt goed.’

‘Ik heb je toch gevangen?’ pruttelde haar vader langs haar vieze vinger.

‘Jup, da’s waar. En nu zit je aan me vast, hè. Kom hier.’ Ze ging op haar tenen staan en boog zich naar hem toe.

Smakgeluiden.

Emily deed snel haar ogen dicht en trok haar hoofd terug. Sommige dingen moet je gewoon niet willen zien. Ze telde langzaam tot dertig en schoot toen weer terug in haar originele positie.

Ze waren klaar. Godzijdank. Haar moeder dook onder de arm van haar vader door en stond op het punt om de deur uit te gaan.

‘Als ’k nu ga rennen, ben ik nog voor de klokken luiden bij de deur van de oude kerk.’

‘Heb je de schaduwsleutel? En...’

Hij stopte met praten toen hij de vernietigende blik zag die ze hem toewierp. Hoofdschuddend stak hij zijn handen in de lucht.

‘Ik mag dan met pensioen zijn, maar ik ben nog niet halfgaar.’ Net voordat ze de donkere nacht in stapte, draaide ze zich nog een keer naar hem toe. ‘Hou die kleine haaibaai in de gaten, hè?’

Tsss.

Emily’s vader knikte nog eens en toen... was haar moeder weg.

Zonder dag te zeggen. Haar vader hield de deur nog lang open. Hij staarde de nacht in, naar de donkere plek waar ze net nog had gestaan. Ook Emily bleef zitten waar ze zat, totdat ze zo verkleumd was door de koude lucht dat ze wel terug naar bed móést om warm te worden. Ze kroop onder de dekens precies toen de Big Ben weer begon te slaan. De diepe, zware tonen zongen zich opnieuw een weg over de rivier.

Het was middernacht.

De volgende dag was het zaterdag en de onweerstaanbare geur van bacon dreef via het trapgat omhoog. Emily baande zich een weg naar beneden, langs het rare paardenhoofd gemaakt van schroot dat in de gang hing, naar de keuken. Het was een slecht teken dat haar vader stond te kokkerellen. Om te beginnen kwam dat bijna nooit voor, omdat hij al bijna zijn hele leven de nachtdienst op het postkantoor draaide en hij de rest van zijn tijd meestal in de schuur doorbracht waar hij experimenten deed met compost. Emily had hem gisteren voor het laatst gezien toen hij bruut een einde had gemaakt aan de ruzie tussen haar en haar moeder. Ze zette zich schrap voor een preek.

‘Je moeder moest onverwacht weg vanwege familieomstandigheden. Ze is snel weer terug en ze houdt van je.’

Dit was niet echt informatie waar ze wat aan had. En het kwam ook niet helemaal overeen met wat ze gisteravond had gehoord, maar waarschijnlijk was het nu niet echt het goede moment om dat ter sprake te brengen...

‘We zullen het niet meer over gisteren hebben, maar ik wil dat je probeert om begripvol te zijn voor je moeder zodra ze weer terug is.’

Emily tuitte haar lippen zonder dat ze het doorhad. Het was een teken dat de strot in aantocht was.

‘En ik zal haar vragen om hetzelfde voor jou te doen, goed? Ik weet dat ze... soms wat moeilijk is.’

Dit viel allemaal erg mee. De ruzie met haar moeder was zo heftig geweest dat ze eigenlijk verwacht had dat haar ouders haar weg zouden sturen om de rest van haar leven de assistent van een schoorsteenveger te zijn, of zoiets. Maar... ze kwam er nu wel heel gemakkelijk vanaf. Een beetje té gemakkelijk. Wat was er aan de hand met haar moeder dat haar vader het niet nodig vond om haar te straffen?

‘Is alles oké? Met mama, bedoel ik? Ik dacht dat ze geen contact meer had met haar familie?’

‘Ja, het is prima. Dit was een beetje onverwacht, maar ik weet zeker dat het prima is.’

Hij had twee keer ‘prima’ gezegd, maar haar vraag beantwoordde hij niet. De glimlach op zijn gezicht zag er bovendien niet erg overtuigend uit. Emily popelde om meer te vragen, maar ze wist niet goed hoe ze dat moest aanpakken zonder te verraden dat ze hen had afgeluisterd. Alweer. Haar vader was ontzettend pissig geworden toen hij haar de vorige keer verstopt in de struiken had betrappt op

het afluisteren van de burens nadat ze het boek *Harriet de Spion* had gelezen. Hoe dan ook, hij hield informatie achter.

Hij legde wat brood en bacon op haar bord en verdween toen achter zijn grote weekendkrant om te voorkomen dat ze nog meer vragen ging stellen. Emily was eraan gewend. Haar vader was altijd stil en zijn idee van een perfecte dag was er een waarop helemaal niets gebeurde, behalve dan een beetje onkruid wieden en liters thee drinken. Hij was misschien zelfs klinisch saai te noemen. Ze had geen idee hoe hij bij haar moeder was beland. Misschien vond hij het fijner als iemand anders voortdurend het woord nam? Ze zuchtte en dipte haar bacon in de tomatensaus.

Emily werd er helemaal gek van dat ze zo weinig wist over haar familie. Het zwijgen van haar moeder had haar alleen nog maar nieuwsgieriger gemaakt. Misschien was ze op de vlucht (waarschijnlijk vanwege een crimineel slechte smaak in kleding) of zat ze in getuigenbescherming zoals in films? De enige extra informatie die ze ooit had gekregen was toen haar moeder tijdens kerst iets te veel van de bijzonder sterke *sherry trifle* had gegeten. Ze had er toen uit geflapt dat haar familie erg traditioneel was en haar had verstoten vanwege de keuzes die ze had gemaakt in haar leven. Emily had daar wel begrip voor. Haar moeder maakte heel veel keuzes die ze niet goedkeurde: het huis en de tuin vullen met rare kunst gemaakt van afval, haar haren verven in alle kleuren van de regenboog of luid praten tegen vreemden die naast haar zaten in de metro. Toch vond ze de maatregel wel erg extreem. Wat voor mensen verstoten hun eigen familie?